

Isabelissimo!

Van dezelfde auteur

Bestseller babe

Holly McQueen

Isabelissimo!

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Fabulously Fashionable Life of Isabel Bookbinder

Uitgave

Arrow Books, a division of Random House, London

Copyright © 2009 by Holly McQueen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagbeeld

Getty Images

Foto auteur

Joshua Schaefer

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2830 1

NUR 302

D/2010/8899/131

Voor mijn ouders, met veel liefs.
En voor Josh, zoals altijd – TD

Dankwoord

Ik ben heel veel dank verschuldigd aan de geweldig modieuze Frances Bentley en Verity Parker van *Vogue*, die me enorm hebben geholpen en altijd met doordachte antwoorden kwamen op mijn belachelijke vragen. Als in dit boek fouten voorkomen over de gang van zaken op de redactie van een modeblad, ligt dat helemaal aan mij.

Veel dank ook aan iedereen bij Arrow. Ik ben vooral Louise Campbell, Claire Round en Louisa Gibbs erg dankbaar voor hun noeste arbeid, hun fantasie en hun aangename gezelschap tijdens de lunch. En natuurlijk veel dank aan Rob Waddington, Oli Malcolm, Jay Cochrane en Trish Slattery voor hun creativiteit, en omdat ze zich zo hebben ingespannen om mijn boek in de winkel te krijgen. En omdat ze altijd bereid waren in exclusieve cocktailbars Snow Kittens te drinken.

In het bijzonder wil ik Vanessa Neuling bedanken, die zowel jaloersmakend rustig als getalenteerd en gepassioneerd is. Een volmaakte redactrice. En uiteraard dank aan Kate Elton, een geweldige uitgeefster. Ze was een bron van goede raad en heeft me altijd aangemoedigd. Bovendien heeft ze een geweldig gevoel voor humor. Dat wil zeggen, ze lacht om mijn grapjes.

Tot slot wil ik Clare Alexander bedanken, mijn literair agent met haar warme karakter. Ze is gevat en wijs. En ook veel dank aan Patrick Janson-Smith, zonder wie Isabel niet zou bestaan.

In den beginne

God, wat heb ik een inspiratie.

Ik was bij het ochtendgloren al wakker. Althans, ik dacht dat de ochtend gloorde. Ik heb onlangs zo'n superintelligente wekker gekocht die je wakker maakt met licht, alsof de zon net opkomt. Veel beter dan wakker worden van een hoop lawaai. Zoiets doet slimme dingen met je metabolisme, met de scheidkundige werking van je hersenen, en met iets wat wel je Arcadisch ritme wordt genoemd, en daardoor spring je goed uitgerust en fris als een hoentje uit bed, klaar om de nieuwe dag tegemoet te treden.

Waarschijnlijk heb ik de handleiding verkeerd gelezen. Het stomme ding straalde om achttien over twee een radioactieve gloed uit, en dat maakte me kwaad, het zorgde voor een fors slaapgebrek, en een gevoel totaal niet in staat te zijn wat dan ook tegemoet te treden. Ik kon het gruwelijke oranje schijnsel niet uitzetten, dus uiteindelijk strompelde ik maar de badkamer in, zette het krenge in de badkuip en gooide er twee handdoeken overheen. Volgens mij ben ik rond halfvier weer in slaap gesukkeld.

Toen ik daarnet weer wakker werd, scheen er onvervalst licht door het rolgordijn. Ik deed een paar yogaoefeningen waar je energiek van wordt, en dat was wel goed voor mijn metabolisme en Arcadisch ritme. En nu huppel ik de keuken in om mijn eerste kopje sterke zwarte koffie van vandaag te zetten.

Omdat ik modeontwerper van internationale topklasse ga worden, zal sterke zwarte koffie wel de hoeksteen van mijn dieet gaan vormen. Een goed begin is het halve werk.

Eigenlijk is het best moeilijk om sterke zwarte koffie lekker te vinden. Ik heb het al eens eerder geprobeerd, toen ik van plan was een beroemd auteur van bestsellers te worden, maar toen dronk ik voornamelijk heerlijk romige cappuccino. Deze keer blijf ik echter gedisciplineerd. Wanneer ik het gezicht – en de belichaming – van mijn eigen label ben, kan ik moeilijk extra pondjes meeslepen. Mijn ideale klant, de vrouw voor wie ik ga ontwerpen, is uiterst kritisch. Niets ontgaat haar. Wat zal ze wel niet van me denken als ik iets te mollig ben, alleen maar omdat ik het romige schuim op de koffie niet kan weerstaan?

Maar ik moet wel zeggen dat de vrouw voor wie ik ga ontwerpen wel een beetje te streng en onaardig zou zijn als ze één kopje cappuccino niet over het hoofd wil zien.

Ik bedoel, hier sta ik, ik kan aan niets anders denken dan hoe ik ervoor kan zorgen dat zij er geweldig en uiterst modieus uitziet, en dan doet zij al moeilijk over de schamele tweehonderd calorieën van de koffie en de suiker die ik nodig heb om 's ochtends op gang te komen.

Eigenlijk zijn het honderddrieëntachtig calorieën, als je moet geloven wat er op de verpakking staat.

Weet je, ik vind dat de vrouw voor wie ik ontwerp maar een oogje dicht moet knijpen. Vanavond ga ik een rondje joggen in Battersea Park. Daarmee moet ze zich maar tevreden stellen.

Met een heerlijk kopje cappuccino in de hand ga ik terug naar de slaapkamer om te beginnen aan het belangrijkste moment van de dag: het samenstellen van mijn geheel eigen look.

Ik bedoel, waar zou Donatella Versace zijn zonder luipaardprintje en bruiningsmiddel? Of Stella McCartney zonder kekke, getailleerde broekpakjes? En kijk eens naar Vivienne Westwood,

met dat punkige haar en de frommelige Schotse ruitjes. Als ik modeontwerper van internationale topklasse wil worden, is een geheel eigen look van het grootste belang.

Oké. Nou, ik heb duidelijk niks met een luipaardprintje. Mijn garderobe is ook een beetje magertjes op het gebied van kekke, getailleerde broekpakjes. Volgens mij heb ik wel ergens een Schotsgeruit rokje, eentje dat mijn moeder jaren geleden uit de catalogus van Boden voor me heeft besteld, maar dat is niet frommelig. Zelf voelde ik me vanbinnen wel frommelig toen ik het van mijn moeder kreeg, maar ik weet niet of dat telt. Ik bedoel, jeetjemina, er zaten jolig gekleurde knopen op.

Wacht eens... Misschien kunnen jolig gekleurde knopen bijdragen aan mijn geheel eigen look?

De beeldschone Isabel Bookbinder was het stralende middelpunt op de verjaardagsparty van haar vriend en mentor Valentino. Ze ging gekleed in een zwartkanten japon met als accessoires de bekende gekleurde knopen...

De hogepriesteres van de mode, Isabel Bookbinder, zag er zoals altijd uiterst stijlvol uit op het festival van Glastonbury, gekleed in hotpants van spijkerstof en een oude panamahoed, versierd met de zo kenmerkende gekleurde knopen...

Hm... Misschien toch maar niet.

Wat ik eigenlijk wil, is iets elegants en geweldigs. Iets wat mijn modepersoonlijkheid tot uitdrukking brengt. Iets waarvoor de vrouw voor wie ik ontwerp haar eigen grootmoeder zou verpatsen om het te kunnen aanschaffen. Een klassieke zwarte broek misschien, en dit gestreepte t-shirt, voor een Parijse sfeer? En dan instappers met heel hoge hakken, een ellenslang parelsnoer, en voor het typische Franse *je-ne-sais-quoi* de marineblauwe baret die ik de vorige winter bij Comptoir des Cotonniers op de kop heb getikt.

Maar wanneer ik in de spiegel kijk, zie ik er helemaal niet chic of zo-uit-Parijs-weggelopen uit. Stop een stokbrood onder

mijn arm en ik zou op weg kunnen zijn naar de auditie voor een niet erg verstandige remake van *'Allo 'Allo*.

Oké. Terug naar af. Ik zou een mengeling kunnen doen van designer, vintage en warenhuis. In modetijdschriften staat altijd dat je dat moet doen. Ik kan mijn groenzijden plooirok van Stella McCartney – designer – combineren met een roomwitte blouse van Karen Millen – warenhuis – en het schitterende jasje van rozerood brokaat met lange mouwen dat eruitziet alsof het vintage is, maar dat eigenlijk gloednieuw is en afkomstig uit een winkeltje in Shepton Mallet. Want als de vrouw voor wie ik ontwerp ook maar een beetje op mij lijkt, is ze veel te bang om zo'n winkel met vintage kleren binnen te stappen, dus is dit een goede oplossing.

Ik vind het geweldig. Het is cool, het is hypermodern, en ik weet zeker dat mijn modepersoonlijkheid erdoor tot uiting gebracht wordt.

Zo, de geheel eigen look is gecreëerd, voorlopig althans. Ik haal op de yogamanier een paar keer diep adem, neem plaats achter het bureau in de hoek van mijn slaapkamer, en strek mijn hand uit naar mijn sfeerboekje.

Je moet weten dat ik ooit een artikel over John Galliano heb gelezen. Hij ging maar door over het ontwerpproces, en over zijn visie op modegebied, maar wat ik me vooral herinner is dat hij de ideeën voor zijn nieuwe collectie verzamelt op wat hij een sfeerbord noemt. Eerst schrijft hij het woord op dat aangeeft wat zijn collectie moet reflecteren, bijvoorbeeld cabaret, of rust, of bordeel. Vervolgens verzamelt hij spullen die hem inspireren, en die prikt hij op een stuk zachtboard in zijn Parijse studio. Regels uit een gedicht, stofjes, foto's uit tijdschriften, dat soort dingen.

Nou, dat kan ik ook! Ik heb op de boekenplanken best hier en daar een dichtbundel staan. En ik heb stapels kleren die ik van mijn moeder heb gekregen en die ik nooit wil dragen. Die

kan ik best in stukken knippen voor de stof. En ik scheur heel vaak dingen uit tijdschriften. Dus kan ik zo aan de slag.

Ik doe het beter dan John Galiano, al zeg ik het zelf. Ik bedoel, zo'n prikbord is prima, maar niet erg opwindend om te kopen. En omdat ik geen ruime Parijse studio heb – eigenlijk sowieso geen studio – dacht ik dat ik meer zou hebben aan iets wat je kunt meenemen.

Nou hebben ze bij Smythson's geen echte sfeerboekjes – nou ja, eigenlijk heb ik niet echt gekeken – maar ze hebben wel heel leuke opschrijfboekjes waarop staat: MODEAANTEKENINGEN, en dat vind ik voorlopig erg geschikt.

Ik sla mijn gloednieuwe roze opschrijfboekje open, dat voor me ligt op het bureau.

Zo. Welk woord vat alles samen wat ik met mijn debuutcollectie voor het voetlicht wil brengen? Ik bedoel, één woordje moet toch makkelijk zijn. Het is niet een hele roman, waarbij je eindeloos veel woordjes achter elkaar moet schrijven.

Ik pak mijn mooie vulpotlood.

En leg het weer neer.

En pak het weer op.

God, ik ben een en al inspiratie.

Echt waar, ik loop over van inspiratie.

Het enige wat ik nu nog moet hebben, is een debuutcollectie.

IN DIT NUMMER VAN HIYA! LAAT MODEONTWERPER VAN INTERNATIONALE TOPKLASSE ISABEL BOOKBINDER ONS HAAR SCHITTERENDE APPARTEMENT IN CHELSEA ZIEN, EN VERTELT ZE OVER DE OPWINDING ROND DE LANCERING VAN HAAR EXCLUSIEVE NIEUWE GEURLIJN.

De beeldschone Isabel, 27, doet de voordeur open en verwelkomt ons in haar schitterende appartement. Ze gaat gekleed in een zijden peignoir die haar slanke figuurtje goed doet uitkomen. Isabel is nog maar pas opgestaan, want de avond tevoren is met een groots feest de lancering gevierd van haar nieuwe parfum: ~~Isabel no 5 Acqua d'Isabel~~ Isabelissimo. Deze exclusieve parfum wordt uitsluitend verkocht bij Harvey Nichols in Londen en Bergdorf Goodman in New York. De wachtlijst voor dit eerste parfum van de modeontwerper van internationale topklasse is nu al ontzettend lang. Duizenden wachten vol ongeduld. We gaan zitten in de prachtige woonkamer en onder het genot van sterke zwarte koffie vertelt Isabel openhartig over haar fabelachtige leven in de modewereld.

HIYA!: We hebben gehoord dat het gisteren een knalfeest was. Alle internationale ontwerpers van topniveau waren gekomen om je een hart onder de riem te steken... Stella, Marc, ~~Miu Miu Minier~~ mevrouw Prada en uiteraard Valentino.

ISABEL: Die schat van een Val. Hij is echt een lieve vriend en een geweldige mentor.

HIYA!: De party was om Isabelissimo te lanceren, een verrukkelijke mengeling van ~~frangipani en witte muskus patchouli jasmijn bloemen en veel groen~~ geuren. Isabel, wil je ons alsjeblieft vertellen waar je de inspiratie voor deze geur vandaan haalde?

ISABEL: Och, zoals altijd werd ik geïnspireerd door de vrouw voor wie ik ontwerp. Ik heb het gevoel dat ik haar heel goed ken. Ze is ~~een krachtige vrouw uitdagend een vrije~~

~~geest~~ een onafhankelijke vrouw die er niet voor terugdeinst om ~~vrouwelijkheid verleidelijkheid sexy charisma glamour~~ uit te stralen.

HIYA!: En ze is uiteraard geen ellendige leeftijdsfascist.

ISABEL: O nee! Uiteraard niet!

HIYA!: Deze geur is een geweldige nieuwe stap, maar voor Isabel Bookbinder begon het allemaal met kleding...

ISABEL: Dat klopt. ~~Ik was nog maar een kind met een pocketformaat sfeerboekje en een droom.~~ Toen ik op die zonnige septemberochtend in mijn piepkleine appartement in Zuid-Londen aan mijn eerste collectie begon, kon ik niet weten dat mijn eigen label tot iets zo groots zou uitgroeien.

HIYA!: Maar nu je eigen label Isabel B op handen wordt gedragen door mensen die alles van mode weten, en je kleding wordt gedragen door beroemdheden, heb je een ander label in het leven geroepen: Izzy B, en door dat label, dat te koop is bij Harvey Nichols en Selfridges, heb je talloze nieuwe fans gekregen.

ISABEL: Geweldig, hè?

HIYA!: Kun je ons iets vertellen over een gewone dag in je glamoureuze leven?

ISABEL: Een modeontwerper van internationale topklasse kent geen gewone dagen! Ik zou bijvoorbeeld auditie kunnen houden voor modellen voor de volgende show op de catwalk, of overleggen met iemand die genomineerd is voor een Oscar en graag een bijzondere jurk wil voor de prijsuitreiking, of in Manhattan op zoek zijn naar de perfecte locatie voor mijn nieuwe boetiek aan Fifth Avenue... Maar waar ik ook ga of sta, ik ben altijd bezig met de nieuwe collectie. Ik schrijf de ideeën op in mijn handige, pocketformaat sfeerboekje. Dat is een heel belangrijk onderdeel van het creatieve proces.

HIYA!: Allemachtig, dat klinkt als echt heel hard werken!

Mogen we je ook iets vragen over je privéleven? Er doen geruchten de ronde dat jij en Daniel Craig...

ISABEL: Daniel en ik hebben elkaar leren kennen toen ik mijn keus op hem liet vallen als gezicht en lijf voor mijn nieuwe collectie ~~onderbroeken~~ menswear. We zijn goede vrienden, meer niet.

HIYA!: Dus je wilt geen commentaar geven op de foto's van jullie tijdens het ontbijt op het hotelterras in Cap Ferrat?

ISABEL: (blozend) Helaas kunnen paparazzi verschrikkelijk opdringerig zijn, en mijn Daniel is erg op privacy gesteld.

HIYA!: En, Isabel, wat staat er allemaal op stapel voor je collectie luxeartikelen?

ISABEL: Later deze maand zijn er drie openingen van nieuwe vestigingen van Emporio Bookbinder. Dus moeten er veel party's worden georganiseerd. Verder ben ik druk bezig met een nieuw label dat waarschijnlijk Iz van Isabel Bookbinder gaat heten, of Izzy B van Isabel Bookbinder. En als er tijd voor is, wil ik een flesje ontwerpen voor een nieuw parfum, een exotische mix van ~~tuberoos vanille citroenbalsem en~~ geuren.

HIYA!: En ondertussen ben je natuurlijk druk bezig met de nieuwe collectie.

ISABEL: Uiteraard! Ik ben al een nieuw sfeerboekje aan het samenstellen.

HIYA!: Isabel Bookbinder, dank je wel dat je de tijd hebt genomen voor dit gesprek.

ISABEL: Dank jullie wel! Ik voel me vereerd.

1

Nou, dit is niet helemaal wat ik ervan verwachtte.

Ik bedoel, je zou toch denken dat de modeafdeling van het opleidingsinstituut voor kunst en design Central Saint Martins zou beschikken over een heel erg pretentieuze receptie. Iets met veel glanzende zwarte lak, en aan het plafond bijvoorbeeld een originele discobal uit de jaren zeventig, en heerlijk zachte, met roze fluweel beklede banken om op te hangen. Of anders iets in art-decostijl, met leren stoelen waarin je wegzakt, en kasten met spiegeltjes in de deurtjes. Of op zijn minst minimalistische witte wanden, plafond en vloer, met petieterige stoeltjes van balsahout die eruitzien alsof ze in elkaar zullen zakken zodra er iemand op gaat zitten die niet aan een levensbedreigende eetstoornis lijdt.

Maar Central Saint Martins heeft een wachtkamer zonder ook maar iets van dat alles. Wat het wel heeft, is dit:

- 1) grauwe tapijttegels, vol plekjes jarenoude kauwgum;
- 2) muren beplakt met het viesgele bobbeltjesbehang dat je wel eens aantreft bij bejaarden thuis; en
- 3) van die oranje plastic stoeltjes waar je zweterige billen van krijgt wanneer je er langer dan twee minuten op zit.

Ik wacht al een halfuur op mijn toelatingsgesprek, dus ik zweet me te pletter. Dat heeft vast de plooiën in het zijden Stella McCartney-rokje verpest. Ik kan alleen maar hopen dat er niet ook nog een uiterst gênante vochtplek is ontstaan.

Om heel eerlijk te zijn is mijn outfit al gênant genoeg. Hier zit ik, met een roomkleurige blouse aan, een groen rokje en een doorgestikt roze jasje dat vintage moet voorstellen, maar het niet is. En dat terwijl alle anderen gekleed zijn in een zwarte broek en een zwart truitje met v-hals, alsof het een soort uniform is of zo.

Jezus, het zal toch niet echt een uniform zijn?

‘Pardon?’ Ik buig me naar het meisje met de bril dat op het oranje stoeltje naast me zit.

Verwonderd kijkt ze op van *Pop*, het tijdschrift waarin ze zat te lezen. ‘Ja?’

Zachtjes fluister ik: ‘Sorry dat ik je stoor, maar ik vroeg me af... Het is bij Central Saint Martins toch niet verplicht om een uniform te dragen? Stond daar iets over op het toelatingsformulier?’

Achter de brillenglazen knippert ze met haar ogen. ‘Eh... Volgens mij niet.’

‘En in het algemeen? Bestaat er zoiets als een uniformplicht voor modeontwerpers?’ Ik maak een hoofdgebaar naar al die mensen met vrijwel dezelfde outfit aan. ‘Heeft de vakbond van modeontwerpers er iets over in de statuten staan? Of een andere belangengroep of zo?’

Weer knippert ze met haar ogen. ‘Nou, van de anderen weet ik het natuurlijk niet, maar ik draag graag zwart omdat ik dan niet op de voorgrond tred. Mijn persoonlijkheid stop ik in mijn ontwerpen.’

‘O.’ Blijkbaar had ik mijn persoonlijkheid niet moeten aantrekken. ‘Bedankt.’

Ik ga weer recht zitten en doe mijn best er rustig en beheerst uit te zien. Maar vanbinnen schaam ik me dood. Ik voel me echt een suffe beginneling die van niets weet. En ik zie eruit als een ordinair ijsje met heel veel bolletjes, in een gelegenheid waar alleen espresso wordt geserveerd.

Weet je, op het toelatingsformulier stond vast wel iets over kledingvoorschriften. En daar zou ik van op de hoogte zijn als ik niet te bang was geweest om dat formulier helemaal in te vullen. Het was allemaal zo lang, met hele onbeschreven stukken waar je kon opschrijven wat je allemaal voor ervaring had op modegebied en wat voor modeopleiding je had gedaan. Maar omdat ik geen modeopleiding en geen werkervaring op modegebied heb, leek het me beter die witte stukken over te slaan.

Of misschien stond er helemaal niets over kledingvoorschriften op het toelatingsformulier omdat je zulke dingen gewoon hoort te weten. Als je de juiste mensen kent, en dat doen die lui bij Saint Martins uiteraard, dan wéét je zulke dingen gewoon. Maar ik ken niemand. Mijn vader is geen popster en mijn moeder is geen model geweest. Ik bedoel, kijk nou naar de jongen die tegenover me zit. Hij lijkt sprekend op Trudie Styler. Trouwens, het meisje met de bril heeft heel veel weg van Art Garfunkel.

Ik maak geen enkele kans.

Ik weet best dat het ambitieus van me is om een plaatsje op Central Saint Martins te willen veroveren voor een master in mode. Vooral omdat ik geen modeopleiding heb gedaan. Eigenlijk is de opleiding vrijwel vol, er zijn alleen een paar plaatsjes vrijgehouden voor mensen die zich pas op het allerlaatst aanmelden. Maar dit was de enige opleiding die me aansprak. Op al die andere opleidingen leren ze je saaie dingen, zoals het zomen van rokken, het inzetten van een mouw, het sluiten van naden. Terwijl ik juist geïnteresseerd ben in de belangrijke dingen. Zoals hoe je je kleding aan Harvey Nichols kunt verkopen, hoe je je parfum moet noemen, hoe je Keira Knightley en Daniel Craig kunt ronselen voor je wereldwijde reclamecampagne. Dat soort dingen.

Want zeg nou zelf, een rok zomen of een naadje sluiten, dat kan toch iedereen?

Nou ja, ik dus niet.

Maar ik ben best bereid anderen, die dat wel kunnen, te betalen om dat soort dingen te doen, zodra ik een eigen label heb. Als ik degene ben met de briljante ideeën, hoef ik niet ook alles in elkaar te zetten. Ik bedoel, doet Kate Moss dat voor haar collectie? En zo te zien is Sarah Jessica Parker ook niet heel handig met naald en draad, en toch heeft ze een eigen label. En dan heb je nog de voetbalvrouwen met hun collectie spijkerbroeken of lingoerie. Dus beschouw ik mijn onkunde niet echt als een obstakel voor toelating, zoals mijn vriend Will zou zeggen.

Bovendien is er nog een reden waarom ik mijn keus op Central Saint Martins heb laten vallen. Ik heb mijn familie namelijk verteld dat ik al bezig ben met die opleiding.

Dat was ik trouwens niet van plan. Ik ben al eerder in de problemen geraakt door over mijn carrière te liegen, en dat wil ik niet nog eens meemaken. Toen ik besloot mijn modedroom te verwezenlijken, heb ik zelfs een soort eed afgelegd, namelijk dat ik altijd de waarheid zou spreken. Maar toen ik afgelopen weekend eindelijk mijn moed bij elkaar had geraapt en mijn familie vertelde dat ik geen roman meer ging schrijven, maar al mijn aandacht zou richten op het worden van modeontwerper van internationale topklasse, konden ze daar weinig begrip voor opbrengen. We zaten allemaal om de zondagse dis geschaard om te vieren dat mijn oudere broer Marley en zijn echtgenote Daria zwanger zijn. Er heerste een opgetogen en opgewonden stemming, en dat vond ik een goed moment om eh... met het goede nieuws te komen. Alleen vonden ze het blijkbaar geen goed nieuws. Mijn vader begon zo luidkeels te razen dat Daria er bang van werd en moest overgeven. En toen werd Marley daar weer overstuurd van, en mijn moeder barstte in tranen uit, en ik kon iedereen alleen maar weer kalm krijgen door iets geweldigs te berde te brengen. Omdat mijn vader schoolhoofd is,

besepte ik dat het enige wat hem tot bedaren kon brengen, een goede opleiding aan een erkend instituut zou zijn.

Ik moet zeggen dat ik dat tot bedaren brengen er best goed van afbracht. Ik bedoel, mijn vader was niet in de wolken, maar in elk geval hield het razen en tieren op. Mijn moeder was wél in de wolken, dat fluisterde ze nog in mijn oor vlak voordat ik weg moest om de trein naar huis te halen. Volgens mij vond ze het aldoor al geweldig, maar durfde ze daar niet voor uit te komen zolang mijn vader er zijn zegen niet aan had gegeven.

En hier zit ik dus. Ik wacht op het gesprek om te worden toegelaten tot de wereldberoemde masteropleiding van Central Saint Martins.

Eigenlijk zit ik al heel erg lang te wachten. De verveling slaat toe. Ik zou de nieuwe *Grazia* wel uit mijn tas willen halen, maar Art Garfunkels dochter is nog verdiept in haar *Pop*, en een ander, er zelfvoldaan uitziend meisje, zit te lezen in *Madame Bovary*. Al heeft ze volgens mij al een kwartier lang de bladzij niet omgeslagen. Andere mensen bladeren door *AnOther Magazine*, waarvan er een hoop nummers op het lage, plastic tafeltje liggen. Dus pak ik er ook maar eentje en blader erdoorheen. Ik trek mijn wenkbrauwen op bij een ellenlang artikel over de Japanse Jarajuku-stijl, mij zo welbekend, en brom gefascineerd bij een nogal verontrustende foto van iets te vlezige personen die, zo te zien, gehuld in vershoudfolie over de catwalk paraderen.

Ik zou veel en veel liever mijn *Grazia* lezen...

Ik wil net toegeven aan die neiging en mijn niet-intellectuele leesvoer tevoorschijn halen, want eerlijk gezegd ben ik in deze outfit toch al het buitenbeentje, wanneer plotseling mijn naam wordt afgeroepen.

‘Isabel Bookbinder?’ vraagt een mollige vrouw die ook geheel in het zwart is gestoken. Zie je wel? Ze staat in de deuropening van de wachtkamer en lacht vriendelijk in mijn richting.

‘Ja, dat ben ik.’ Ik pak mijn tas en loop snel naar haar toe, in de hoop dat niemand de vochtige plek in mijn geplette rok zal opmerken. ‘Fijn u te leren kennen.’ Ik steek mijn hand uit en doe mijn best er vol zelfvertrouwen uit te zien, want dat moet bij een dergelijk gesprek.

‘Diana Pettigrew.’ Ze schudt mijn hand en gaat me dan voor door een gang naar een schemerig verlicht kantoortje. ‘Gaat u zitten. Ik hoop dat we u niet te lang hebben laten wachten.’ Ze gebaart naar weer zo’n oranje, plastic stoeltje. Geweldig!

‘Dank u.’ Ik lach stralend naar haar, om haar te laten zien dat ik heel gemakkelijk ben en niet op mijn strepen sta, precies het soort student dat iedere goede docent graag ziet. ‘Nee, hoor. Daardoor kreeg ik juist de kans om rustig na te denken,’ voeg ik er gauw aan toe, voor het geval ze misschien denkt dat ik een beetje al te gemakkelijk ben en de opleiding niet serieus neem. ‘Denken is een heel belangrijk onderdeel van mijn creatieve proces.’

‘O...’ Ze kijkt lichtelijk verbaasd, en gaat dan zoeken in de stapel mappen op het bureau. ‘Even iets administratiefs... Kennelijk hebben we uw aanmeldingsformulier niet ontvangen.’

‘Dat klopt.’

Even kijkt ze op. ‘Eh... Hebt u daar een reden voor?’

‘Nou, ik vertrouw de post niet. Tegenwoordig raakt er veel zoek.’

‘Maar aanmeldingen gaan via internet...’

Shit. ‘Nou, technologie vertrouw ik ook niet.’

Er verschijnt een frons in Diana Pettigrews voorhoofd. ‘Dus u hebt nu het formulier bij u?’

‘Eh, nee.’ Mijn handen worden net zo klam als mijn zitvlak. ‘Weet u, ik kon mezelf niet echt kwijt in het formulier.’

Dat is helemaal waar. Ik hou me dus aan mijn gelofte van niets dan de waarheid.

‘Ik heb een nogal onorthodoxe manier van mode benaderen,’

vertel ik verder. ‘Ik wil niet worden beperkt door dingen die moeten, of die zus en zo horen. Daarom vind ik mezelf zo geschikt voor Central Saint Martins,’ zeg ik gladjes. ‘Want als je hier niet creatief en individueel kunt zijn, waar dan wel?’

‘Mevrouw Bookbinder.’ Even knijpt Diana Pettigrew geërgerd haar lippen op elkaar. ‘Ik heb John Galliano opgeleid. Ik heb Alexander McQueen opgeleid. En zelfs zij waren niet te creatief of individualistisch om het formulier in te vullen.’

‘Nou, dat hebt u dan heel goed gedaan,’ zeg ik beleefd. ‘Gefeliciteerd.’

Er valt een stilte, die ze verbreekt met een zucht. ‘Nou ja, u kunt altijd het formulier nog invullen. Kunt u me dan nu uw portfolio laten zien?’

‘O ja!’ Hier wachtte ik op. Ik heb me goed voorbereid. Gauw haal ik het sfeerboekje uit mijn tas en overhandig het haar.

Haar wenkbrauwen schieten naar boven. ‘Heb je geen normale portfolio?’

‘Nou ja, dat hangt af van wat u bedoelt met: “normale portfolio”.’

‘Ik bedoel,’ zegt Diana, ‘zo’n map die alle anderen bij zich hebben. Met daarin een verzameling van uw ontwerpen. Schetsen. Foto’s van de kleding die u hebt gemaakt.’

O... Dus daarom had iedereen in de wachtkamer een zwarte map bij zich, en hielden ze die bij zich alsof hun leven ervan afhing.

‘Zo werk ik niet. Ik begin bij de conceptuele fase...’

‘Iederéén begint bij de conceptuele fase!’ snauwt Diana Pettigrew. Ze kijkt naar mijn sfeerboekje alsof het een stinkende sok is uit de kamer van haar tienerzoon. ‘Wat is dat?’

‘Dat is mijn sfeerbord. Nou ja, eigenlijk is het mijn sfeerboekje, want dat is draagbaar, in tegenstelling tot een heel prik-bord.’

Diana slaat het boekje open. ‘Je hebt opgeschreven: mooi.’

‘Ja!’

‘In het Frans en in het Engels.’

‘Nou, ik wil modeontwerper van internationale topklasse worden.’

Ze negeert die opmerking. ‘En je hebt een stukje roze satijn opgeplakt...’

‘Echt heel mooi, toch?’

‘En je hebt er een foto in geniet van Keira Knightley die in een creatie van Valentino op de rode loper staat.’

Ik kijk Diana lachend aan. ‘Keira is precies het soort vrouw voor wie ik wil ontwerpen. Ik heb een geweldig idee voor een jurk voor haar, voor tijdens de Oscaruitreiking...’

‘Heb je daar een schets van?’

‘Nou, nee, dat niet... Om heel eerlijk te zijn, vind ik kleding tekenen erg moeilijk. Maar dat lijkt me geen bezwaar. Ik bedoel, als ontwerper neem je toch gewoon iemand in dienst om te tekenen? En om te naaien en zo, om alles in elkaar te zetten. En om de mouwen in te zetten. Toch?’

‘Kunt u geen mouwen inzetten?’ Ze kijkt zo geschokt dat het tot me doordringt dat ik een fundamentele fout heb begaan.

‘Nou ja, ik weet eigenlijk niet of ik het kan. Ik heb het nooit geprobeerd.’

‘En u kunt goed met naald en draad omgaan?’

‘Och... Het gaat wel.’ Ik lach. Diana lacht niet. ‘Maar kan Sarah Jessica Parker met naald en draad omgaan?’ Dat is een retorische vraag. ‘Of Victoria Beckham?’

Ze leunt achterover en slaat haar armen over elkaar. ‘Kunt u patronen knippen?’

‘Nou...’ Ik schuif ongemakkelijk heen en weer op mijn stoel. Mijn achterwerk wordt nu wel heel zweterig. Ik heb erge spijt van mijn gelofte niets dan de waarheid te vertellen. ‘Dat hangt van het patroon af. Ik bedoel, een vierkant lukt me vast wel. En een driehoek waarschijnlijk ook...’

‘Hou maar op. Ik weet genoeg.’ Diana Pettigrew houdt haar hand op. ‘Isabel, help me hier uit. Je hebt het formulier niet ingevuld... Je lijkt nog niet te beschikken over de rudimentaire kennis van kleding in elkaar zetten. Je komt voor een gesprek en hebt niets anders bij je dan wat je je sfeerboekje noemt, en als voorbeeld van geweldige ontwerpers noem je Sarah Jessica Parker en Victoria Beckham.’ Ze leunt naar voren. ‘Wat heb je Central Saint Martins te bieden?’

Ik haal diep adem. ‘Oké, ik zal heel eerlijk zijn.’

‘Graag.’

‘Ik heb niet zoveel ervaring als de anderen die zich hebben aangemeld. En ik geef eerlijk toe dat ik niet over de rudimentaire kennis beschik wat betreft het vervaardigen van kleding. Het enige kledingstuk dat ik ooit heb gemaakt, was een T-shirt met zeefdruk, in groep 7. En dat werd niet helemaal zoals het had moeten zijn.’ Dat is trouwens helemaal waar. Op de een of andere manier was het zeefdrukken verkeerd om gegaan, zodat op de klassenfoto alle meisjes een T-shirt dragen waarop Babe staat, en ik eentje met eBaB.

‘Waarom meld je je dan aan bij de moeilijkste masteropleiding op modegebied die we hebben?’

‘Omdat ik denk dat ik heel erg goed zou zijn, als ik maar de kans krijg!’ Ik buig me naar voren. ‘Echt, Diana... Ik bedoel: mevrouw Pettigrew, ik zou heel hard werken. En ik heb grootse plannen voor de toekomst. Ik bedoel, hoeveel andere studenten krijgt u die al bezig zijn met hun eigen geurlijn?’

‘Ik geloof niet dat zoiets al eens is gebeurd,’ zegt ze zacht.

‘Precies!’

‘Het spijt me, ik kan je niet toelaten. Je beschikt niet over de benodigde kwalificaties.’ Diana Pettigrew staat op. ‘Als ik je zou toelaten, zou dat een belediging betekenen voor mijn andere studenten, en eerlijk gezegd zou het wreed zijn tegenover jou.’

‘Maar dat vind ik helemaal niet erg!’ Ik zou haar handen willen pakken, maar volgens mij denkt ze er nu al over om een beveiligiger te laten komen om me eruit te zetten. ‘Hoor eens, de opleiding begint pas over drie weken. Ik kan best de rudimentaire kennis over het vervaardigen van kleding opdoen voordat het begint, heus, dat beloof ik...’

Diana loopt naar de deur.

‘Dit is de enige manier waarop mijn familie me ooit nog serieus zal nemen.’ Het komt eruit met een piepstemmetje.

‘Luister, mevrouw Bookbinder... Isabel.’ Er verschijnt een iets zachtere uitdrukking op haar gezicht. ‘Ik kan je niet hier een plaats aanbieden omdat je familie je anders niet serieus neemt. Ik kan alleen maar voorstellen dat je, als je echt serieus bent wat de opleiding betreft, je nogmaals aanmeldt...’

‘Wanneer kan dat?’ Ik trek mijn agenda uit mijn tas. ‘Komt er nog een ronde?’

‘Over drie jaar.’ Ze opent de deur. ‘In de tussentijd zou je de basisopleiding kunnen volgen, zorgen dat je werkervaring opdoet en een goede portfolio samenstelt, die uit meer bestaat dan alleen het woord: mooi.’

Ik ga niet met haar in discussie. Niet met die volle wachtkamer waarin iedereen mee zit te luisteren.

Ik pak mijn tas, stop mijn sfeerboekje erin, en met mijn laatste restje waardigheid stap ik het kantoortje uit.

2

Ik heb geen tijd om medelijden met mezelf te hebben. Ik moet naar Mortimer Street, waar ik een afspraak heb met Barney. Dankzij Diana Pettigrew ben ik al een halfuur te laat. De bussen staan in een lange file op Southampton Row, dus slik ik maar even en spring in een taxi.

Eigenlijk kan ik me die taxi niet veroorloven, niet nu mijn droom om ontwerper van internationale topklasse te worden in gevaar is gebracht.

Ik wilde niet alleen toegelaten worden op Central Saint Martins vanwege mijn vader. Ik wilde ook mijn vriend Will iets bewijzen. Elke ochtend vertrekt hij om zes uur 's ochtends naar zijn superbelangrijke, zeer goed betaalde baan bij een advocatenfirma in de City. Sinds ik drie weken geleden bij hem ben ingetrokken, zit ik maar een beetje in zijn appartement met mijn sfeerboekje, scheur ik dingen uit tijdschriften en zoek ik in het woordenboek naar woorden die me kunnen inspireren. Ik weet natuurlijk dat dit allemaal bij mijn werk hoort, maar ik weet niet zeker of Will dat ook snapt.

In elk geval heeft hij er niets over gezegd. Ik maak me er zelfs een beetje zorgen over dat hij het wel fijn vindt om elke dag naar zijn werk te gaan, terwijl ik – in zijn ogen – aan het niksen ben. Ik verdenk hem ervan dat hij zich daardoor een echte mán voelt, heerser van het universum. Je weet wel, zo'n lange, breedgeschouderde man in krijtstreppak die betaalt

voor de tennislessen van zijn echtgenote, en die 's ochtends een biljet van vijftig pond bij de broodrooster neerlegt 'om je eens te verwennen met een manicure', en die van je verwacht dat je zijn das heel mooi strikt terwijl je vol aanbidding naar hem opkijkt, en die je opgewekt uitzwaait terwijl hij op weg gaat om bakken vol geld te verdienen en je te bedriegen met zijn secretaresse.

Niet dat Will me met zijn secretaresse bedriegt, hoor. Ik weet bijna zeker dat hij doodsbang is voor zijn secretaresse – en anders ik wel! In elk geval, Will is niet het type dat bedriegt. Hij is wel lang, en ja, hij heeft brede schouders, en soms draagt hij een pak met een heel subtiel krijtstreepje. Dat pak heb ik voor hem gekocht in de uitverkoop van Selfridges, toen het nog maar de helft kostte, en als hij dat met een wit overhemd draagt, lijkt hij een heel klein beetje op zo iemand uit een reclame voor Hugo Boss. Eigenlijk had ik gedacht dat Will wel zou begrijpen dat ik geen huisvrouw ben, dat ik totaal niet lijk op zo'n Stepford-vrouw. Ik bedoel, ik heb geen enkel bezwaar tegen een biljet van vijftig pond bij de broodrooster, en als het moest, zou ik best een stropdas mooi kunnen leren strikken. Maar tennisles gaat me te ver. Er zijn grenzen.

In elk geval, sinds ik de afgelopen maand bij Will ben ingetrokken, heb ik gemerkt dat ik allerlei feministische principes heb waarvan ik me eerder niet bewust was. Dus ga ik echt mijn carrière niet bij het eerste het beste obstakel op losse schroeven zetten. Oké, Central Saint Martins wil me niet. Maar er staan nog zoveel opties voor me open. Zonder teleurstellingen en hard werken kom je nergens in het leven. Ik kan allerlei cursussen gaan volgen als het moet, bij minder goed aangeschreven instituten. En dan blijf ik tot in de kleine uurtjes hard doorwerken, waarschijnlijk bij een sputterende kaars, als ik die kan vinden. Ik zal de ene zoom na de andere naaien totdat mijn vingers ervan bloeden en ik langzaam blind word. Ik zal leren hoe

je verdomme een mouw moet inzetten. Ik zal zoveel mouwen inzetten dat ik het zelfs slapend kan doen. Dit ga ik verstandig aanpakken. Ik zal het me niet gemakkelijk maken, ik sla niets over. Ik ga gewoon ouderwets hard werken.

Ik denk dat ik mijn ouders maar niet vertel dat ik door Central Saint Martins ben afgewezen. Ik bedoel, het lijkt me voor iedereen het beste als ze denken dat ik een gedegen opleiding volg. De vorige keer werkte dat goed en kalmeerde het de gemoeieren aanzienlijk.

Ondertussen moet ik me eens serieus op het ontwerpen storten. Want als ik mijn ouders zou kunnen vertellen dat mijn debuutcollectie is opgekocht door bijvoorbeeld Harvey Nichols of door hoe heet ze ook weer van Brown's, dan zouden ze niet zo hameren op een gedegen opleiding.

Ik haal mijn sfeerboekje uit mijn tas, sla een nieuwe bladzij op en kijk om me heen, op zoek naar een inspirerend woord.

Verkeer? Geroezemoes? Verlengde bus? O nee, dat zijn twee woorden. O, ik weet het al. City. Ja, dat klinkt helemaal niet gek. Isabel Bookbinders debuutcollectie, City, bestaat uit ruige, grootstedelijke kleding zoals...

Zoals wat?

Eigenlijk is ruige, grootstedelijke kleding niet erg leuk. Dat zouden dan t-shirts van microvezeldoekjes zijn, en combatbroeken. De vrouw voor wie ik ontwerp is daar vast niet blij mee.

Goed, iets anders dus. Shoppers? Toeristen? Of...

Plotseling trilt mijn mobieltje. Er is een sms'je binnengekomen: *hoe ging het?* Het is van mijn beste vriendin Lara. Ze is veertien dagen weg geweest voor een vakantie in Florida met haar vader, haar huidige stiefmoeder en hun zeer jonge kroost. We hebben elkaar vaak sms'jes gestuurd, maar ik heb haar niet meer gesproken sinds ik bij Will ben ingetrokken. Nu ze terug is, wil ik haar stem dolgraag weer eens horen.

Ik bel haar op haar werk, en ze neemt bijna meteen op. ‘Met dokter Alliston.’

‘Met Isabel Bookbinder,’ zeg ik, op net zo’n plechtige toon.

‘Iz!’

‘Stoor ik? Heb je een patiënt?’

‘Een cliënt,’ verbetert Lara me. Ze is klinisch psycholoog, en dat betekent dat ze de hele dag met patiënten moet praten die ze niet allemaal op een rijtje hebben. Sorry, met cliënten. ‘Nee hoor, ik ben bezig met de administratie. Fijn je stem weer eens te horen!’

‘Zeg, hoe was het in Florida?’

‘Geweldig! Ik ben hartstikke bruin! En de kinderen waren heel erg lief. Ik heb Claudine, Marcus en Harry leren zwemmen.’

Ik weet niet of het komt doordat ze psycholoog is of omdat ze zo ongelooflijk aardig is, maar ze kan verbazend goed met haar uitgebreide familie omgaan. Haar ouders hebben samen zes huwelijken gesloten, en Claudine, Marcus en Harry zijn slechts enkele van de halfzusjes en halfbroertjes voor wie ze elk jaar kerstcadeautjes moet kopen. Toen ik haar ooit vroeg hoe het kan dat ze allemaal zo goed met elkaar kunnen opschieten, zei ze dat het eraan lag dat ze allemaal goed met elkaar communiceren, grenzen stellen en die respecteren, en hebben geleerd compromissen te sluiten. Of zoiets. Volgens mij heeft ze na dagenlang moeten luisteren naar patiënten – sorry, cliënten – die maar doorratelen over kwaadaardige stiefmoeders en jaloerse zusjes, geleerd dankbaar te zijn voor wat ze heeft. Of misschien komt het omdat haar familieleden zo ver uit elkaar wonen. Ik bedoel, kijk nou eens naar mijn familie, we zitten voortdurend op elkaars lip. En bovendien zijn we niet met zoveel.

‘Ik vertel je er een andere keer wel over,’ zegt Lara. ‘Eerst wil ik weten hoe het op Saint Martins ging.’

‘Nou, weet je nog die keer toen ik bij Morgan Stanley ging solliciteren?’ Dat was een poos geleden, toen ik heel even dacht

dat ik zakenvrouw van internationale topklasse wilde worden, met een pakje van Armani en heel veel lippenstift. ‘Dit was bijna net zoiets.’

‘O jee... Hè, Isabel!’

‘Ja.’

Er volgt een niet erg prettige stilte, en daar knap ik niet erg van op.

‘Zeg, ik hoop dat je dit niet bij je patiënten doet.’

‘Cliënten,’ verbetert Lara me. ‘Ik vind het echt rot voor je, Iz.’ Ik kan bijna horen dat ze zich klaarmaakt voor de aanval. ‘Maar eigenlijk is het misschien maar goed ook.’

Het is fijn om een klinisch psycholoog als beste vriendin te hebben. Ze weet al die dingen over gedragstherapie waardoor bijna alles wat ze zegt goed gaat klinken. Als je bijvoorbeeld zou vertellen dat je echtgenoot ervandoor is met de Zweedse au pair, zou Lara zeggen dat je niet steeds moet denken aan of je hoofd wel in de oven past, maar dat je juist blij moet zijn dat je nooit meer hoeft te doen alsof je ‘Dancing Queen’ een tof nummer vindt. Blijkbaar heet dat cognitieve herstructurering, en het is heel effectief.

‘Waarom is het maar goed ook?’ Ik ga er eens lekker voor zitten, in afwachting van troostende, cognitieve herstructurering.

‘Nou, ik weet niet of je wel echt geknipt bent voor het werk als modeontwerper, Iz.’

‘Wat?’ Dat klinkt niet erg herstructurerend.

‘Laatst heb ik een artikel in *Atelier* gelezen, op de vlucht van Orlando naar huis. O, wacht, ik heb het nummer nog in mijn tas.’ Een poosje hoor ik alleen maar geritsel. ‘Ja, hier heb ik het. Het gaat over party’s die dag en nacht duren. Achter de schermen van de modearistocratie. Getver, modearistocratie! Alleen daarom al zou je er niet aan moeten beginnen!’

‘Eh, ja...’ Eigenlijk zou ik best graag bij de modearistocratie horen.

‘In elk geval, ze hebben allerlei ontwerpers geïnterviewd. Stella McCartney, Lucien Black, Alexander McQueen... Het klinkt allemaal helemaal niet leuk. Het klinkt als heel, heel hard werken, Iz. Veel stress, lange dagen. Ik bedoel, je zou Will nauwelijks meer zien.’

‘Ik zie hem nu ook al bijna nooit.’

‘O?’ Dat pikte ze wel heel snel op, maar ja, ze is dan ook een professional. ‘Gaat het wel met je?’

‘O ja, niets aan de hand.’ Ik zet het raampje van de taxi open, want ineens is het erg warm geworden. ‘Het gaat allemaal geweldig. Nou ja, hij heeft het natuurlijk ongelooflijk druk met zijn werk.’ Dat is helemaal waar. Hij heeft heel lastige cliënten die ergens een oliepijpleiding willen kopen en geen belasting betalen, of zoiets. Will noemt ze zijn onbetrouwbare Kazachstaanse ondernemers. Of ze betrouwbaar zijn of niet, daar zou ik niets over durven zeggen, ik weet alleen maar dat ze al twee maanden zijn leven bepalen. Het is echt pech dat hij het zo druk heeft gekregen nu ik net bij hem ben ingetrokken. ‘Maar daarom is het ook zo fijn dat we nu samenwonen,’ zeg ik. ‘Want ook als hij het heel erg druk heeft, weten we toch dat we elkaar op een gegeven moment van de dag zullen zien. Of op een gegeven moment van de nacht,’ voeg ik eraan toe, terwijl ik denk aan al die keren dat Will de afgelopen week pas in de kleine uurtjes naast me in bed kroop.

‘Zeg, Iz, weet je heel zeker dat alles in orde is?’

‘Het gaat geweldig! Ik ben nog nooit zo dolgelukkig geweest!’ Ik vind dit niet het moment om over mijn plotselinge, feministische ideeën te beginnen. Of over mijn angst voor tennis. ‘Weet je, volgens mij zitten we nu in een volwassen fase van onze verhouding,’ zeg ik, in de hoop dat Lara erover zal ophouden. ‘We hoeven toch niet voortdurend bij elkaar in de buurt te zijn? Hij heeft zijn werk, ik het mijne. Het belangrijkste is dat we...’ Ik moet even heel diep nadenken over wat ze ook

weer steeds in die praatprogramma's zeggen. 'Het belangrijkste is dat we ons op de toekomst concentreren, op het leven dat we samen willen opbouwen.'

'Klinkt leuk,' zegt Lara.

'Dat is het ook,' zeg ik. 'Het gaat om de kwaliteit van de tijd dat je samen bent, Lara, niet om de hoeveelheid tijd.' Dat is trouwens helemaal waar. Want soms stapt Will pas tegen tweeën in bed, en ook al knuffelen we dan maar iets van een kwartiertje, toch is dat het fijnste kwartiertje van de dag. Het is heerlijk om in slaap te vallen met zijn linkerarm om me heen, zo fijn dat ik helemaal vergeet dat ik drie uur op hem heb gewacht. 'En daarom hebben we vanavond een speciaal etentje,' zeg ik. 'Om de romantiek terug te brengen.'

'Om de romantiek terug te brengen? Maar Iz-Wiz, jullie wonen pas drie weken samen!'

'Zo bedoelde ik het niet.' Dat klopt. Zo bedoelde ik het inderdaad niet. Het leven met Will is een en al romantiek, wanneer hij het tenminste niet zo druk heeft met zijn verdomde werk en we eindelijk eens gewoon samen kunnen zijn. Eigenlijk zou ik dit etentje moeten beschouwen als aanleiding om de goede, oude tijd terug te brengen, van voordat een stel onbetrouwbare Kazachstaanse ondernemers mijn vriend afpikte. 'Zeg, ik dacht dat we het over mijn carrière hadden... Want daarop wil ik me concentreren. Niet op mijn ongelooflijk romantische en volwassen verhouding.'

'Oké, alleen, ik maak me een beetje zorgen om je.'

'Dat is helemaal niet nodig. Het gaat heel goed tussen Will en mij. Echt waar.' De taxi komt tot stilstand op de hoek van Mortimer Street en Great Portland Street. 'Zeg, ik moet hangen. Zie ik je morgen nog?'

We spreken af morgen bij haar om de hoek te gaan lunchen. Dan stap ik uit en betaal de taxichauffeur. Barney zwaait al naar me, alsof ik hem niet allang had gezien. Vooral omdat hij

bij een enorme knalrode koffiekar staat, zou ik echt naar Spec-savers moeten als ik hem niet had gezien.

Dit is trouwens Barneys nieuwe carrière. Hij is eindelijk weg bij *Saturday Mercury*, waar we allebei hebben gewerkt. Nu heeft hij een koffiekar met gourmetkoffie. Hier op Great Portland Street is hij de enige, en het is maar een klein eindje lopen bij het ziekenhuis vandaan. Ik vond dat een uitstekende locatie omdat je hier zoveel beroemdheden ziet komen en gaan wanneer ze moeten bevallen. Nou ja, zodra hij het gemaakt heeft als Coffee Messiah – ja, ik heb er iets over gezegd – kan hij die karren door de hele stad laten rijden. En dat zou fijn voor mij zijn, want ik ben aandeelhouder. Nou ja, min of meer. Ik heb hem de dertig pond gegeven die ik van mijn peetmoeder Barbara voor mijn verjaardag had gekregen, en daarmee kon hij spullen kopen. In ruil voor deze verstandige investering word ik later multimiljonair, wanneer Barney meer koffie verkoopt dan Starbucks. En dat gaat hij doen, reken maar!

Het enige nadeel is dat Coffee Messiah nog niet zoveel koffie verkoopt. Dat ligt niet aan de koffie. Barneys koffie is helemaal top. De bonen zijn afkomstig uit heel exotische plaatsen hier heel ver vandaan, en hij zet de koffie in een glanzend Faema-apparaat dat hij op de kop heeft getikt in een oude koffietent in Napels. De heerlijk romige melk komt van een organisch bedrijf in Devon, en de tussendoortjes die hij verkoopt, zijn ook helemaal top. Een Joods mevrouwtje in Golders Green bakt dagelijks verse donuts, en Barneys Franse schoonzus bakt elke ochtend verse croissants.

Het probleem is dat de meeste mensen zelf hun koffie willen kiezen, zonder dat iemand zich daarmee bemoeit. En bij Coffee Messiah is dat onmogelijk. Als je bijvoorbeeld denkt dat je een pondje of wat bent aangekomen, wil je misschien liever magere melk in je koffie dan de heerlijk romige melk uit Devon. Maar dat mag niet. Of misschien ben je in de stemming voor ijskoude

koffie, of koffie met een chocoladesmaakje. Dat mag ook niet. En als je ook maar de woorden frappuchino of mocha laat vallen, wil Coffee Messiah niets meer met je te maken hebben. Nooit meer. 's Middags om een cappuccino vragen, mag ook niet. Dan krijg je een lange preek over het juiste moment van de dag om koffie met veel melk te drinken. Want in Italië drinkt niemand na elven nog cappuccino. Zegt Barney.

Ik durf er iets liefs onder te verwedden dat ze in Italië ook niet rondlopen met een knalrood schort voor waarop staat: COFFEE MESSIAH. En dat ze ook geen honkbalpet op hebben waarop staat: EN OP DE DERDE DAG SCHIEP HIJ HET SCHUIM. Maar Barney wil geen woord van kritiek op zijn uniform. Volgens mij heeft zijn moeder het ontworpen.

‘Nou?’ Hij krijgt bezorgde rimpels in zijn ronde gezicht wanneer ik bij de kar aankom. ‘Hoe ging het?’

‘Eh... Niet zo geweldig, om je de waarheid te zeggen. Ik weet niet of ik wel het soort ontwerper ben dat Saint Martins zoekt.’

‘O, Iz...’ Hij slaat zijn armen troostend om me heen. Hij voelt knuffeliger dan ooit. Ik heb het vermoeden dat hij zich te goed doet aan de overgebleven donuts. ‘Wat rot voor je. Je had er zo hard voor gewerkt.’ Daar denkt hij even over na. ‘Nou ja, je was van plan er hard voor te werken.’

‘Precies! Je hebt zelf gezien hoe geïnspireerd ik de afgelopen weken was.’

Hij knikt. ‘Nou en of! Ik bedoel, hoeveel andere studenten hebben al uitgewerkte plannen voor een eigen geurtje?’

‘Och, ja...’ Eigenlijk wil ik liever niet worden herinnerd aan het ongemakkelijke kwartiertje met Diana Pettigrew. ‘Hoe dan ook, ik moet beslissen welke richting ik nu wil inslaan.’

‘Zijn er geen andere modeopleidingen? Of misschien kun je werkervaring opdoen...’

‘Barney! Je lijkt mijn vader wel!’

‘O, sorry.’

‘Nou ja, het heeft geen zin me aan te melden bij een andere opleiding. Ik heb nooit iets anders gewild dan Saint Martins.’

Barney ziet eruit alsof hij het niet goed meer begrijpt. ‘Maar je had toch pas een paar weken geleden besloten modeontwerper te worden?’

‘Een paar weken geleden besloot ik mijn levenslange droom te verwezenlijken. Maar eigenlijk heb ik al heel, heel lang modeontwerper willen worden.’

‘O... Oké.’

‘Weet je nog dat ik bij *Saturday Mercury* altijd modebladen zat te lezen terwijl ik eigenlijk had moeten werken?’

Barney fronst zijn voorhoofd. ‘Ik wist niet dat het modebladen waren. Ik dacht dat je een groot fan van *heat* was.’

‘Ja, van de modeartikelen in *heat*,’ zeg ik gedecideerd. ‘Weet je nog dat ik die bestudeerde? Het was welhaast een obsessie! Ik maakte zelfs aantekeningen!’

Dat klopt. Op kleine stukjes papier. Omdat er niets ergers is dan bijvoorbeeld een foto te hebben gezien van een leuk truitje, en dan vervolgens niet meer te weten waar het te koop is en voor hoeveel.

Hoewel, er is wel iets ergers: wanneer je dat kleine stukje papier kwijtraakt waarop staat waar het truitje te koop is en hoeveel het kost.

‘Nou, ook al wil Saint Martins je niet, je komt er wel.’ Barney wrijft bemoedigend over mijn rug. ‘Ik heb het volste vertrouwen in je. Ik bedoel, je wist van toeten noch blazen toen je auteur was, en toch wist je bijna een uitgever te strikken.’

Dat is nog steeds een teer punt. Ik werkte als personal assistant voor Katriona de Montfort. De multimiljonair en kinderboekenschrijfster Katriona de Montfort, zoals altijd in de krant staat. En ik was ook bezig zelf een boek te schrijven, een sensuele roman: *Amazonne*. En toen heb ik een beetje tegen een paar uitgevers gelogen, zodat ze dachten dat Katriona bezig

was met *Amazon*, en voordat ik het wist boden ze een bedrag met zes nullen. Voor Katriona, eigenlijk.

Nu snap je zeker wel waarom ik me deze keer aan de waarheid wil houden. Ik zou gewoon niet meer tegen de stress kunnen van anderen om de tuin leiden.

‘Zeg, wat zet ik Will vanavond voor?’ vraag ik. Dit is de belangrijkste reden waarom ik de hele stad heb doorkruist. Barney heeft gekookt voor het etentje dat de romantiek moet terugbrengen, ik hoef alles alleen maar op te halen. Ik kijk over het toonblad en zie twee draagtassen vol bakjes en potjes en aluminiumfolie. ‘Iets romantisch, hoop ik?’

‘Precies wat je had gevraagd.’ Barney tilt de tassen op en overhandigt ze me alsof er goudstaven in zitten. ‘Ik heb een risotto met rode wijnsaus voor je gemaakt...’

‘Geweldig! Precies wat ik je had gevraagd!’

‘Eigenlijk had ik je je zin niet moeten geven,’ zegt Barney afkeurend. ‘Risotto mag nooit zo lang van tevoren worden bereid.’

Ik knik respectvol. ‘Ik stel het heel erg op prijs, Barney. En Will stelt het straks vast ook heel erg op prijs. Je weet zelf dat hij dol is op jouw risotto.’

Er verschijnt een stralende lach op Barneys ronde gezicht, en dat herinnert me aan de wederzijdse waardering tussen Will en hem. ‘Je vriend weet veel van de Italiaanse keuken, Isabel, dus zorg ervoor dat alles goed op tafel komt. De risotto is *al dente*, dus daar kan weinig mee gebeuren als je die voorzichtig opwarmt. En dat betekent dat je er voortdurend in moet roeren. Dus echt voortdurend, Iz. Als je je gaat vervelen, mag je niet weglopen en tv gaan kijken. En op een lage pit, vergeet dat niet.’

‘Ja, ja.’ Barney is zo’n kok die moeilijk doet over kooktechnieken. Het moet allemaal volgens het boekje. En ik ben meer zo’n kok die van alles in een pan gooit en maar ziet wat ervan komt.

Misschien heb ik daarom wel gevraagd of Barney voor me wilde koken.

‘En in deze pot zit de ingekookte wijn.’ Barney wijst op een potje van kunststof. ‘Vlak voordat je de risotto opdient, doe je er een beetje hiervan overheen.’

Het water loopt me in de mond. ‘Mmm!’

‘Zeg, je zei dat je geen voorafje wilde, maar ik heb toch wat antipasti voor je, van Camisa. Olijven.’ Hij houdt een pot op. ‘Paprika.’ Alweer een pot. ‘Gevulde ansjovis.’

‘Geweldig!’ Ik zal Barney maar niet vertellen dat de gevulde ansjovis rechtstreeks in de vuilnisbak zal belanden. Ik bedoel, weet hij wel wat een romantisch etentje is? ‘En het toetje?’

Zoals altijd wanneer het over toetjes gaat, begint Barney te stralen. ‘Panettone. Met brood en boter,’ zegt hij trots, en hij haalt de aluminiumfolie van de puddingvorm af zodat ik even de heerlijke vanillegeur van de geelwitte substantie kan opsnuiven. ‘Volgens eigen recept! En morgen wil ik van je horen welke alcoholische drank ik heb gebruikt. Je denkt vast dat het cognac is,’ voegt hij er geheimzinnig aan toe. ‘Maar het zal je nog verrassen...’

Ik beloof Barney dat we tijdens het romantisch etentje zeker een halfuur zullen besteden aan een discussie over Barneys interessante gebruik van alcohol. En dan wil ik hem twintig pond geven, maar die weigert hij aan te nemen.

‘Kom me er morgen maar alles over vertellen,’ zegt hij. ‘Dat is voldoende.’

Terwijl ik op pad ga naar de bushalte, zwaait hij me na. Dan draait hij me de rug toe en gaat de Faema nog eens oppoetsen.

Isabel Bookbinder
Een tweekamerappartement
Battersea
Londen

John Galliano
Een ruime Parijse studio
Parijs
Frankrijk

12 september

Beste meneer Galliano,

Ik wil graag beginnen met u te vertellen dat ik een groot bewonderaar van u ben. U hebt een unieke visie op mode, en wat u niet weet van het creatieve proces is het weten niet waard.

Eigenlijk schrijf ik u vanwege dat creatieve proces. Nadat ik vandaag een gesprek heb gehad op uw ~~oude school~~ opleidingsinstituut Central Saint Martins, weet ik niet goed meer hoe ik verder moet. Ik had vernomen dat u de gewoonte had een sfeerbord te gebruiken om uw ideeën op te verzamelen, maar volgens uw vroegere docent Diana Pettigrew is zoiets niet algemeen gebruikelijk. ~~John~~ Meneer Galliano, kunt u me alstublieft helpen? Ik heb vrij veel geld besteed aan de aanschaf van sfeerboekjes – mijn eigen idee, maar u mag het best overnemen – van Smythson, en ik wil hier liever niet mee verdergaan als dat zou betekenen dat de hele mode-wereld me gaat uitlachen. Ik heb ~~de boel al verpest~~ al een fout gemaakt: dat ik het niet besepte van het uniform. Zulk soort misstappen wil ik niet nogmaals begaan.

Als ik wel gelijk heb en sfeerborden en -boekjes wel degelijk deel uitmaken van het creatieve proces, zou u dan Diana

Pettigrew even kunnen bellen en haar dat uitleggen? Want als ze van u, de grote John Galliano, hoort dat u deze methode ook toepast, staat ze er misschien meer voor open. Ook al bespaart u daarmee slechts één persoon die zich heeft aangemeld bij Central Saint Martins toekomstige gène, dan zal uw inspanning niet voor niets zijn geweest.

Met bewonderende groet,

Isabel Bookbinder

PS Bent u misschien familie van de uitbundige circus-directeur uit dat uitstekende boek van Enid Blyton? Dat heb ik me al vaak afgevraagd.

PPS En ik heb gelijk wat het uniform betreft, toch?